

BoonBerichten

Mededelingen en berichten van het Louis Paul Boon Genootschap
Nummer 111, maart 2018

VOORJAARSBIJEENKOMST

Onze voorjaarsbijeenkomst is op 4 mei in Sint-Niklaas en wordt georganiseerd in samenwerking met Culturele Centrale Boontje:

Culturele Centrale Boontje/Linux+ en het Louis Paul Boon Genootschap presenteren de uitgave van

Boontjes 1971

Vrijdag 4 mei 2018 - 19:30 uur

Salons, Stationsstraat 85, Sint-Niklaas

**Spreker en eregast:
Tom Lanoye**

Aansluitend een gezellige babbel en een drankje.

Inschrijven tot 30 april, plaatsen zijn beperkt:
gerrit.vanpuyselde@telenet.be of 03-777.55.40

We zien uit naar de presentatie van de *Boontjes 1971* op de prachtige locatie van de Salons in het centrum van Sint-Niklaas. Wij zijn de Culturele Centrale Boontje bijzonder dankbaar voor de organisatie hiervan! En natuurlijk zien we allemaal uit naar eregast en spreker van formaat: Tom Lanoye!

We geven hieronder alvast een voorproefje van twee *Boontjes* uit deze bundel: "Twee jaar" over kleinzoon David en "Nobel" over de Nobelprijs waarvoor Boon in aanmerking leek te komen.

TWEE JAAR dinsdag 26 januari 1971

Zoudt ge willen geloven dat David al twee jaar geworden is? Mensen, waar gaat de tijd toch naartoe! Ik herinner mij nog altijd die zondagavond, waarin ik mijn zoon vroeg wanneer ik eens een kleinkind zou hebben, en dat hij tot zijn vrouw zei: "Kom, we zijn weg, we gaan ons een kindje kopen."

Hij heeft van iedereen geschenken ontvangen, David, en als men hem vroeg hoe oud hij nu was, zei hij: "Twee jaar!" Hij kreeg ook een taart met

twee brandende kaarsjes, en die moest hij in één asem kunnen uitblazen. Daar slaagde hij ook in, nadat ik de taart zo gedraaid had, dat de beide kaarsjes vlak achter elkaar stonden.

Van zijn oma kreeg hij prentenboeken met allerlei dieren, die hij reeds bij naam en stuk kent, de koe, de eend, het paard, het varken. "En gij zijt een kieken," zegde ik, daar moest hij heel erg om lachen. "Nee, peetje een kieken," zei hij.

Verder kreeg hij twee kleine auto's in plastic, en daar hij een auto nog steeds een broembroem blijft noemen, broembroemde hij ermee in de vloer, ze achter elkaar voortduwend.

Maar hij kreeg ook nog een doos kleinere broembroemers, en daarvan zag hij meteen dat er iets ongewoons aan vastzat. Ze leken hem in mooi gekleurd papier verwickeld en toen hij een papiertje ervan verwijderd had, riep hij uit: "Eike!" Want eike is zijn eigen benaming voor chocolade.

Hij was immers maar al te verzot op chocolade, en om die lust in te tomen en hem niet al te vroeg met een leverziekte op te schepen, zei zijn moeder: "Nee, dat mag je niet hebben, 't is eike." Zo, met een vies gezicht zei ze dat: "Eike, of foei." Het is eike gebleven. "Ikke eike mumm!" zegt hij dan, zich de buik wrijvend. En nu ontdekte hij een hele doos broembroemers in eike te hebben. Ze gingen de een na de ander zijn mond in. Dat was gisteren, en 't zal vandaag ook wel eike zijn, in zijn broek.

Jammer dat zijn oma zich wat ziekjes voelde en we zijn verjaarsfeest al te vroeg moesten verlaten. Maar hij had belangstelling genoeg en zodoende konden we er ongezien vandoor gaan.

Och, er komen nog dagen genoeg waarin we hem in zijn weer zullen zien.

Voorals omdat hij nu een steeds grotere woordenschat krijgt, en die woorden ook steeds beter te combineren weet. Soms vergist hij zich nog wel eens in een letter of zo, maar ook dat komt wel in orde. Hij haalt een pak stekjesdozen uit de kast en daarmee moet ik hem een 'tonen' maken.

Een tonen zegt hij, tegen een toren. En nu ik er goed over nadenk, als hij moet drinken spreekt hij ook daar de r niet uit. Dinke, dinke! zegt hij. Toch is het helemaal geen spraakgebrek, want nog maar nauwelijks heb ik me een pintje ingeschonken, of hij is daar al:

- "Ikke duf dinke-dinke, bier!"

Dat komt er helemaal in orde uit, bier. En dan drinkt hij mijn bier op, trekt een Vieze smoel en zegt: "Ikke mag bier!"

Ja, het zit in de familie. Want toen zijn vader klein was, zei die dat hij dorst had, en als mijn vrouw hem dan een glas melk aanbood, schoof hij dat weg en zei hij: "Nee, ik heb dorst naar bier."

NOBEL

maandag 8 februari 1971

Vorige week sla ik de krant open, en wat lees ik daar? Dat er kans bestaat dat ze me volgend jaar gaan voorstellen als kandidaat voor de Nobelprijs. Ik verschoot me bijna een aap. Had mijn vader dat nog kunnen lezen, hij zou met de krant op zak zich een stuk in de kraag gedronken hebben. Zoals die Aalsterse held, die nog in de brandende St.-Maartenskerk was binnengedrongen; om tussen rook en vuur en vlammen het schilderij van Rubens te redden. Hij werd hiervoor gedekoreerd door de koning. En die zei tot hem: "Waar hebt ge de moed vandaan gehaald om nog zoiets te doen?"

En onze Aalsterse held antwoordde: "Och, zat zijn, nietwaar sire?"

Maar u reeds allemaal op een pint trakteren is nog te vroeg. Allereerst stond dat daar in de krant met een vraagteken bij. Er is dus nog altijd kans dat ze niet mij, maar een andere kandidaat stellen. Er zijn schrijvers en dichters genoeg bij ons. Op mijn eigen kleine dorp zitten er al een stuk of vier vijf.

En dan nog, in de veronderstelling dat het lot toch op mij valt. Streuvels is 95 jaar lang kandidaat geweest, en elk jaar opnieuw was het toch weer een andere die met de prijs ging lopen. Het moet oor die mens toch ook telkens een schokje van teleurstelling geweest zijn.

Iets als een biljetje van de loterij, waar het dan maar een of twee nummertjes scheelt: "Aaiaai,

was het nu een 6 geweest in plaats van een zeven, ik had het groot lot!"

Maar het was dan elk jaar opnieuw weer een Amerikaan, of een Rus. Om het evenwicht in de wereld te houden, en om internationale verwickelingen te vermijden.

Eens was het een Fransman, en die weigerde bogot! Jean-Pierre heette hij. Maar goe weten, als het dan Louis-Paul mocht worden, dat die niet weigeren zou. Daarbij, voor het weigeren wordt ge bij het leger gestraft.

En ze kozen dan een andere Fransman, Camus, voor zijn boek 'De Pest'. Ik geloof dat ik daar indertijd een grapje op gemaakt heb, en gezegd: "Dat boek zal nu een Pest-seller worden."

Maar wat is er met hem gebeurd? Hij heeft zich met die prijs een nieuwe auto gekocht en zich met die auto doodgereden. Daaraan ziet ge weer eens. Geld en roem maken u daarom niet gelukkiger.

Toch zegt mijn vrouw: "Ja, maar ge kunt gij nooit weten." Inderdaad, het is een beetje zoals de Grote Markt die helemaal vol flessen staat, en een vogeltje dat overvliegt en een kakje laat vallen. En de fles waarin het kakje terecht komt heeft de prijs.

Goed, het kan in mijn fles terecht komen, en dan word ik koning Nobel van Nobelgië. Maar goe weten dat ik u dan allemaal eens trakteer, en dat ik me bovendien een gouden stylo aanschaf om hier elke dag mijn stukje te schrijven. Dan zult ge een beetje delen in de roem, en mogen zeggen: "Dit heeft hij voor ons geschreven met een gouden pen."

Maar of het er beter of plezanter door worden zal, dat is weer een andere vraag. In elk geval, mijn nachtrust laat ik er nog niet voor.

BoonBerichten

De onregelmatig verschijnende BoonBerichten worden uitgebracht onder verantwoordelijkheid van het bestuur.

Bestuur:

Luckas Vander Taelen (voorzitter), Wim Dijkstra en Luc Geeroms (ondervoorzitters), André Dumont en John Jacobs (secretarissen), Freddy Van Hollebeke (penningmeester), Erik van Veen (website en BoonBerichten) en Gert Jan de Bruijn
Jacquy De Pauw en Erna De Ridder: aankomend bestuursleden
Jo Boon is adviseur van het bestuur

Secretariaat België:

John Jacobs, Martelarenstraat 143, 1800 Peutie
02 2512291 – jggjacobs@skynet.be

Secretariaat Nederland:

André Dumont, Groenestraat 114, 6531 HT Nijmegen
06 30014253 / 024 3565019 – mail@lpboon.net

Bankrekening België: BE36068200494781 t.n.v. L.P.Boon
Genootschap, Oude Vismarkt 13, 9300 Aalst.

Bankrekening Nederland: NL53INGB0005685885 t.n.v. L.P.Boon
Genootschap, Nijmegen